

Hồi 20**Sự Tranh Chấp Các Môn Phái**

Thừa Qui Nguyên là một ngôi chùa ở trên Tây Ngạn sông Hán Thủy. Trong lúc đêm khuya, trông ngôi chùa càng lớn rộng và trang nghiêm thêm.

Âu Dương Siêu vừa tới nơi, thấy bốn bề đều yên lặng không có bóng người nào hết. Chàng đi quanh chùa một vòng cũng không thấy động tĩnh gì cả. Vì chàng không rõ Tuệ Quả đại sư hẹn ước với người nợ ở chỗ nào nên bây giờ không biết đi đâu mà tìm kiếm?

Sau cùng, chàng phi thân lên trên bờ tường rồi vào trong chùa. Đi xuyên qua mấy ngôi điện, thấy ngôi chùa lớn rộng như thế mà không hề có thắp một ngọn đèn nào cả, chàng ngạc nhiên nghĩ thầm:

"Lúc này đáng lẽ tụng kinh tối, sao hòa thượng ở chùa này lại đi ngủ sớm như thế. Ngay như đèn trường minh ở trên bàn thờ Phật quanh năm không tắt bao giờ cả?"

Chàng mới nghĩ tới đó đã nghe thấy có tiếng kêu "xoẹt" và ngay cửa chùa đã có bóng một người lướt ra ngoài sân, quay lưng về phía sau chùa. Chàng định đi theo dõi thì lại thấy có sáu cái bóng người nữa lần lượt hiện ra, người nào người ấy đều có võ công thượng thặng, có già, có trẻ, có nam, có nữ và cũng tiến thẳng về phía sau chùa.

Nhận thấy toàn là nhân vật đứng đầu của Bảy Đại Môn Phái, Âu Dương Siêu cả giận, không ẩn mình nữa mà vụt phi nhanh ra. Thấy có Vô Ảnh Tiên Tử Điền Tây, Âu Dương Siêu nghĩ lại vụ nổ ở trên Thiên Đô Phong và mưu kế trên Thiên Đô Phong chắc cũng do tên này bày ra, vì vậy, chàng không nề nang chút nào, liền tỏ vẻ khinh thị nói tiếp:

- Hừ! Người nói khéo thật. Đã hẹn ước mà các người không giữ tín, nay đã gặp ở đây khi nào ta lại chịu để yên. Ta hỏi các người năm xưa liên tay bức tử cha mẹ ta, món nợ này có nên thanh toán ngay không?

Chàng càng nói càng gào thét hai mắt sáng như hai ngọn đèn ló, nhìn thẳng vào mặt bảy người.

Diễn Tây cười khì một tiếng, cất giọng oanh thỏ thỏ hỏi:

- Chà! Người tự tin có thể thắng nổi bảy người chúng ta sao?

Âu Dương Siêu nghe nói ngẩng mặt lên trời cả cười.

Tiếng cười vừa dứt, chàng lại chỉ mặt sáu người đàn ông kia mà nói tiếp:

- Điền đại chưởng môn coi như là đã nhận lời thách đấu của ta rồi. Còn các người đây cũng đều là chưởng môn cả, vừa là những nhân vật có tên tuổi, vừa là đàn ông hết thảy. Thật các người cũng uổng là nam nhi đại trượng phu, ngày thường vâng uy như thế nào, khi hữu sự lại rút đầu rút cổ, không bằng một vị nữ lưu. Bà kia còn dám thách thức với ta, còn các người... hà, hà...

Sự thật các người chưởng môn đó không phải là sợ công lực của Âu Dương Siêu, vì dù sao cũng là những cao thủ hàng nhất, nếu một đấu với một thì họ không hơn nổi chàng, nhưng nếu liên tay lại đấu với chàng, thì chưa biết mèo nào cắn mỉu nào. Vậy tại sao bây giờ sáu người ấy lại không muốn đấu với Âu Dương Siêu như thế.

Quý vị nên rõ, người trên giang hồ càng lão luyện bao nhiêu lại càng nhút nhát bấy nhiêu, nhất là những người có tên tuổi thì không bao giờ dám đấu một trận mà mình không chắc thắng, vì lỡ tay một cái thì không thể nào còn ló mặt ra ngoài giang hồ nữa. Trái lại người không có tên tuổi lại càng táo gan hơn, vì người đó dù có thua trận là cũng không ai biết hết. Bảy người này là chưởng môn của bảy đại môn phái, thua trận là việc nhỏ nhưng ảnh hưởng đến môn phái lại rất lớn. Hơn nữa, bảy người rất tự phụ, ai cũng không muốn tỏ vẻ hèn nhát và ai cũng không muốn liên tay vây đánh một tiểu bối như vậy để cho thiên hạ phê bình mình. Đồng thời cũng vì bọn họ đuối lý, nên không còn một ai dám ra mặt gánh vác những chuyện đuối lý ấy để cho thiên hạ võ lâm chê cười. Còn một điểm quan trọng hơn nữa là ai cũng không muốn đương đầu trận đấu nào cả, nên người nào người nấy cứ nhìn nhau không ai chịu ra mặt lên tiếng nói tiếp.

Mấy người thấy Âu Dương Siêu bêu xấu mình như vậy mặt đỏ bừng chịu nhẹn không nổi. Sau cùng, Hoàn Phủ Siêu múa tít cây thiền trượng và giận dữ quát lớn:

- Tiểu tử giỏi thật. Người khi người quá đổi. Thật không còn coi bề trên vào đâu.

Kiên Tài cũng múa cây Thiết Quả Tiên lên, quát lớn:

- Âu Dương Siêu! Người thị cái gì mà dám khinh thường bảy đại chưởng môn của ta như thế.

Tín Hư đạo trưởng cũng múa liếm tiến lên quát lớn:

- Người thật quá ngông cuồng!

Nhạc Công Vỹ cũng rút thanh Long Toàn kiếm ra khỏi bao, quát tháo:

- Bảy người chúng ta xem người có tài ba như thế nào mà lại dám ăn nói ngông cuồng như thế?

Tiếp theo đó, Giả Văn Tín liền giở cái quạt nan sắt ra, Điền Tây cũng giơ cước hoa lên.

Bảy người múa bảy môn khí giới bao vây chặt lấy Âu Dương Siêu người nào người nấy giận dữ nhìn thẳng vào mặt chàng sắp bùng nổ đến nơi.

Ngờ đâu tha hồ cho bảy người chưởng môn tức giận như thế nào Âu Dương Siêu vẫn ung dung như thường, hình như không coi họ vào đâu cả, chàng vẫn kiêu ngạo như thường mà đáp:

- Nếu trước kia các người có thái độ như thế này thì Âu Dương Siêu tôi rất kính phục nhưng bây giờ thì đã muộn rồi, mỗ phải ví các vị như là...

Văn Tín hỏi:

- Ví là cái gì?

Âu Dương Siêu cười khinh miệt đáp:

- Ví các người như là những cây nến không thắp thì không sáng.

Giang Kiện Tài tức giận, múa cây Thiết Quả quát tháo như sấm động:

- Tiểu tử giỏi thật! Hãy coi Thiết Quả này của lão phu.

Nhạc Công Vỹ cũng múa kiếm xông lên tấn công mềm thì quát tháo:

- Người khi người quá đổi!

Âu Dương Siêu vội móc túi lấy ra một lá cờ Phích Độc Truy Hồn ra phất một cái, cờ báu vừa phất phới, ánh sáng vàng làm lóa mắt mọi người rồi chàng hăng hái nói:

- Lại đây! Các người cứ việc liên tay mà tấn công ta đi.

Chàng chưa nói dứt thì bảy môn khí giới kia đã nhắm người chàng mà tấn công như vũ bão.

Âu Dương Siêu không sợ hãi chút nào, tay múa cờ báu, tay vận nội lực, còn người thì quay tít như con vù, thế cờ và kinh lực của chàng lợi hại khôn tả, khiến cát bụi bay mù mịt và kinh lực như những luồng gió lốc đẩy cho bảy người kia phải lui bước.

Âu Dương Siêu thấy mình mới ra tay có một thế đã đẩy lui được bảy đại chưởng môn, chàng càng hăng hái thêm, múa tít lá cờ báu lớn tiếng kêu gọi:

- Sao các vị lại như đầu hổ đuôi rắn thế này. Cờ báu của tạ hạ xưa nay không chịu lộ mặt sông bao giờ. Không biết vị nào có số đen, hãy đến nộp mạng cho lá cờ báu của tạ hạ trước.

Nói xong, chàng tiến lên tấn công bảy người kia.

Lúc ấy, bảy người chưởng môn tựa như đứng ngồi trên mình hổ, muốn bỏ chạy cũng không được nữa, đành phải múa tít khí giới để bảo vệ bản thân, và mềm của bảy người ấy cứ quát tháo hoài. Nhưng người nào người ấy cảm nghĩ cách giữ thân của mình thôi, chứ không dám mạo hiểm xông lên tấn công.

Âu Dương Siêu thì trái hẳn với họ, liền múa tít lá cờ báu tiến lên mấy bước, đầu lá cờ đâm thẳng vào Văn Tín, góc lá cờ thì cuốn cái cuốc hoa của Điền Tây. Một thế hai thức này thật là thần xuất quỷ nhập.

Văn Tín là người yếu nhất trong bọn bảy người chưởng môn ấy, y thấy mũi cờ của Âu Dương Siêu đâm tới, liền thất thanh la lớn:

- Nguy tai!

Y vội cúi mình nhảy lui về phía sau hơn một trượng, vất vả lắm mới thoát khỏi thế công ấy của đối thủ. Điền Tây không biết cờ báu của Âu Dương Siêu lợi hại như thế nào, thấy Âu Dương Siêu đâm đầu mũi cờ vào Văn Tín, lại thấy Văn Tín thất thanh kêu la, nàng vội múa ngang cái cuốc hoa định giải vây cho người đồng bọn, ngờ đâu vô tình nàng lại đưa cái cuốc hoa tới trước mặt địch thủ.

Âu Dương Siêu liền xoay góc cờ vừa vịn cuộn chặt lấy cán cuốc của nàng và chàng trầm giọng quát lớn:

- Buông tay?

- Ối chà!...

Điền Tây kêu lên mấy tiếng rồi khóc hu hu. Cái cốc hoa ở trong tay nàng bị bắn ra xa ngoài năm trượng. Nói thì chậm lúc ấy nhanh khôn tả. Cái cốc hoa của Vô Ảnh Tiên Tử vừa rời khỏi tay, nàng chưa hoàn hồn xong, thì Âu Dương Siêu đã múa tút lá cờ tấn công tới. Chàng khỏi dùng cờ nữa, giở tay trái ra chộp luôn nàng nọ.

Sáu người chưởng môn nọ đang lui về phía sau để giữ cho khỏi bị thương, chưa hoàn hồn xong, đã thấy Điền Tây bị Âu Dương Siêu giở tay ra chộp bắt họ muốn lại cứu cũng không kịp nữa.

Âu Dương Siêu không muốn giết chết Điền Tây chỉ muốn bắt sống nàng để hỏi rõ nàng về vụ đặt thuốc nổ ở trên Thiên Đô Phong là do ai chủ trương.

Ngoài ra còn nhiều việc phiền phức khác nữa chàng cũng muốn biết rõ hết, nên chàng không dùng cờ mà chỉ dùng tay chận bắt nàng là thế. Bằng không dù nàng có xương đồng da sắt cũng không chống đỡ được lá cờ báu kia, và đã bị tan xương nát thịt rồi.

Trong lúc tay Âu Dương Siêu vừa đụng vào áo của Điền Tây thì bỗng nghe thấy tiếng người từ xa vọng tới:

- Thí chủ hãy dừng tay lại.

Âu Dương Siêu đã nhận ra tiếng nói đó là của Tuệ Quả đại sư. Chàng quay đầu lại nhìn đã thấy vị chưởng môn của phái Thiếu Lâm cùng chín vị cao tăng đang phi thân tới. Chàng liền ngừng tay và thả lá cờ báu lại, lui về phía sau bảy thước rồi lạnh lùng nói:

- Hừ! Lần này ta tha thứ cho các người một phen.

Tuệ Quả đại sư vừa tới nơi, niệm câu phật hiệu, rồi hỏi Điền Tây rằng:

- Điền chưởng môn có bị kinh hãi không?

Điền Tây mặt đỏ bừng. ngượng nghịu đáp:

- Đa tạ đại sư!

Tuệ Quả đại sư gật đầu mỉm cười rồi quay lại hỏi Âu Dương Siêu rằng:

- Tại sao thí chủ lại tới đây trước và cùng Điền chưởng môn đấu như vậy?

Âu Dương Siêu đáp:

- Muốn ra tay đấu không phải là tiểu bối, mà là các người này định tái diễn lại bi kịch xấu xa như năm xưa họ đã liên tay áp bức cha mẹ tiểu bối.

Tuệ Quả đại sư chưa kịp hỏi tiếp thì người chưởng môn của phái Cống Lai là Giả Văn Tín đã vượt mọi người rồi lên tiếng nói:

- Tuệ Quả đại sư, phen này phải trách đại sư trước mới phải.

Tuệ Quả đại sư không hiểu gì cả, vội cau mày lại hỏi:

- Lão tăng có việc gì không nên không phải mà thí chủ lại oán trách lão tăng như thế?

Văn Tín lăm lăm đáp:

- Chúng tôi mời đại sư tới đây là vì một việc lớn có nên can tới chín đại môn phái chính. Chuyện này rất kín đáo, không thể để cho người ngoài biết được, tại sao đại sư lại cho người ngoài hay để tới dự vậy?

Âu Dương Siêu nghe nói tức giận khôn tả, chàng biết Văn Tín bảo người ngoài đó chính là ám chỉ mình, nên chàng không đợi Tuệ Quả đại sư trả lời, đã tiến lên một bước và hỏi:

- Đại trượng phu làm việc gì cũng phải đường hoàng. Vậy việc người định bàn đây là việc gì mà lại phải giấu giếm lén lút như thế?

Văn Tín biết có Tuệ Quả đại sư ở đây thì không bao giờ ông ta lại để cho hai bên đánh nhau dẫu. Vì thế, y mới bớt sợ và không do dự đáp:

- Trong võ lâm các môn phái đều có việc cơ mật riêng. Chẳng lẽ việc nào cũng phải cho người biết hay sao?

Âu Dương Siêu tức giận khôn tả quát hỏi tiếp:

- Người có biết người trong giang hồ chữ trọng nhất bốn chữ Quang Minh Lỗi Lạc không?

Văn Tín định tâm làm mất sĩ diện Âu Dương Siêu, nên khi thấy chàng nói như vậy, không những không giận lại còn cười:

- Hi hi... Hà hà hà...

Tiếng cười của y nghe rất chói tai, còn khó nghe hơn là tiếng khóc và cũng tựa như là tiếng cú kêu đêm vậy.

Tiếng cười của y vừa dứt, thì y ngoẹo đầu nói với Âu Dương Siêu tiếp:

- Thế nào gọi là môn phái. Có lẽ người cũng không hiểu, điều này cũng không trách người vì người là người không có môn phái. Hà hà hà...

Thời xưa, người trong giang hồ mà bị người ta bảo mình là người không có môn phái, tức là người ta muốn ám chỉ là quân trộm cắp hay là côn đồ, nên lời nói đó còn mỉa mai hơn là chửi thẳng vào mặt.

Vì thế Âu Dương Siêu càng tức giận thêm múa động lá cờ báu, phất mạnh một cái, quát lớn:

- Giả Văn Tín, người muốn chết phải không?

Văn Tín xảo trá thuật nghe nói càng đắc chí vừa cười vừa hỏi tiếp:

- Người hỏi ta muốn chết ư? Nói như thế mà cũng bị chết hay sao?

Âu Dương Siêu nghiến răng, quát mắng tiếp:

- Có thật người biết ta là người không có môn phái không?

Văn Tín không chịu lép vế, nhạo báng lại:

- Chẳng hay các hạ là người của bang nào phái nào trong chín phái một bang thế?

- Chẳng lẽ trên giang hồ, ngoài chín phái một bang ấy ra, không còn bang phái nào nữa hay sao?

- Dù sao người cũng phải có căn bản chứ?

- Được! Để ta nói cho người hay.

- Hay lắm, trước mặt tám người chưởng môn của tám đại môn phái ở đây, người cứ việc tuyên bố lai lịch của người ra đi, để chúng ta được sáng mắt ra, và để được rộng thêm kiến thức nữa.

Lời nói của Văn Tín thật là mỉa mai, độc ác. Đôi mắt ti hí của y lại còn chớp nháy luôn luôn, vẻ mặt của y trông thật đáng ghét.

Âu Dương Siêu cố nén lửa giận, nhưng sự thật trong lòng chàng đã tức giận không nổi, liền trầm giọng nói tiếp:

- Giả Văn Tín! Người hãy lắng tai nghe đây.

Chàng thay đổi hẳn vẻ mặt lẫn giọng nói, mặt chàng lộ đầy gân xanh trông rất hung ác, khiến ai cũng không dám nhìn thẳng vào mặt chàng.

-- o O o --